

ΠΑΛΗΣ ΙΣΤΟΡΕΣ

ΜΙΑ ΕΙΚΟΝΑ ΠΑΡΩΜΕΝΗ ΜΕ... ΑΥΟ ΚΑΛΟΓΗΡΟΥΣ!..

Ο στρατηγός του Μεγάλου Ναπολέοντος Σουλτ, ο οποίος συνετέλεσε σπουδαιότατα στη νίκη των Γάλλων κατά τη μάχη του Αουστερλίτς, είχε μια θαυμασία σύλλογη εικόνων που τις είχε φέρει όλες από την Ισπανία. Μεταξύ των εικόνων αυτών υπήρχε και μία ωραιοτάτη του Μουρίλλο, με τον τίτλο «Ο Παράλυτος», ή οποία είχε μια πολύ περιέργη ιστορία.

Μια μέρα ο Σουλτ έφτασε, μαζί με όλοκληρο το σώμα που διοικούσε, μπρος σ' ένα μεγάλο Ισπανικό μοναστήρι, όπου ζήτησε τροφή και καταλύμα για τους στρατιώτες του. Οι καλόγηροι ανάγκασθηκαν να ιτακούσουν και να τους προσφέρουν φιλοξενία. Την άλλη μέρα όμως ο στρατηγός ελληροφρόνησε ότι ειδικό του γυναικόειδος άπεθαναν κατά το διάστημα της νυκτός, γιατί είχαν πηδήσει στο κρεβάτι τους. Έπειτα από μια προχειρή ανάκριση, άπεδείχθη ότι το έγκλημα αυτό το είχαν διατρέξει οι καλόγηροι. Τότε ο Σουλτ έκάλεσε όλους τους μοναχούς, οι οποίοι ύπερέβαιναν τους έκατο, και τους είπε :

—Μου φαριμαζώσατε ειδικό του στρατιώτες, θα χρημαίσω κ' εγώ άλλους πόσους. Έπειδή δε δεν ξέρω από ποι ν' άρχισω, θα ριζώ κληρό!

Μετά την κλήρωση, οι ειδικό του καλόγηροι, τους οποίους κατεδίκασε ή τύχη, σταθήσαν στη γκαμιά και τους έπεσαν στο λαμό της θηλειά. Οι δυστηχημένοι έκεινοι παρακαλούσαν να τους δώθη χάρις, αλλά ο στρατηγός έμεινε άκωπτος στις ικεσίες των. Ένω ό δήμος ήταν έτοιμος ν' άρχισή το έργο του, ένας εύτραφεστάτος καλόγηρος, από τους μελλοθάνατους, έκαμε νόημα στον Σουλτ να πλησίαση και ήταν πήγε κοντά του, τού είπε :

—Εγώ είμαι ο ηρώμιος του μοναστηριού κ' αυτός που στέκεται κοντά μου είνε ο πνευματικός. Είστε λοιπόν άποφασισμένοι να θανατώσατε μ' έναν τέτοιο έπονεύτατο θάνατο δύο άνοητους εκκλησιαστικούς λειτουργούς;

Σ' αυτά τά λόγια ο στρατηγός άπάντησε με άδιαφορία και σκληρότητα. Τότε ο ηρώμιος, βλέποντας ότι δεν κατόρθωνε τίποτε, τού είπε στ' αυτί του παιδιού :

—Σ' αυτό το μοναστήρι υπάρχει ό «Παράλυτος» του Μουρίλλο, τον άποιν ως τόσο έρωθα από κάθε βέδηλο μάτι. Αν άμως χαρίσεται τη ζωή, έμεινα και τού πνευματικού, ως αντάλλαγμα θα σάς δωρίσω την εικόνα αυτή.

Ο Σουλτ δεν έφερε καμιά αντίρρηση. Κ' άφου περίμενε κ' εφομασίστησαν ένας-ένας οι άλλοι εικόνες καλόγηροι, έλευθήρασε τους δύο τελευταίους. Έτσι ό Σουλτ έγινε κάτοχος του «Παράλυτου» του Μουρίλλο, ο οποίος έσωσε τη ζωή του καλοθεριμένων Ισπανών καλόγηρον!..

—Αί, Δέσπο, κατεπάν Δέσπο Μαινότη! Σαφινάξασα που με βλέπεις μπροστά σου; Οι νεαροί ζωντανέσαν για να σου ζητήσωμεν λόγο.

—Δέν σε γνωρίζω, άποφώθηκε έκεινος με τρομαγμένη φωνή.

—Μέ γνωρίζεις και με παραγνωρίζεις, κατεπάν Δέσπο. Είμ' εγώ ή ίδια που, πριν από δύοδεκα χρόνια, ταξείδινα με τόν άνδρα μου και τού παιδι μου για την Τεργεστή, Ουισαία; Μιά νύχτα που τού καίει σου βρισκότανε έδω κοντά, σκότωσε τόν άνδρα μου για να τού πάρω τα λεγά του, μωδούσεε και μένα μεν μαγαριά στο στήθος και με πέταξεε στη θάλασσα. Η μοίρα όμως, καθώς βλέπετε, δεν θέλησε να μ' άρσηη να πεθάνω. Τά κίματα μ' έρωξισαν στην άχορηγιά, όπον με περιμάξισαν κωλοί άνδρωποι. Και τώρα, κακογύρω, δολοφόνε, πές μου τι έκανεε τού παιδι μου, τι έκανεε τού αγυλούδι μου, τη Γαβριέλλα μου;

Η Εδμήνια μιλούσε τόσο δυνατά, που άκοιγότανε στο διπλανό δωμάτιο. Και, σε κάποια στιγμή, άνοιξε ή πόρτα και μπήκε μέσα ή γυναίκα του κατεπάνου.

Κατακείμενη ή Γαβριέλλα, με φωνή τρομονιάριχη, ρώτησε τόν άνδρα της δείχνοντας την Εδμήνια :

—Είνε ή μητέρα μου ;...

Η δυο γυναίκες κίτταξαν ή μία την άλλη και είδαν πως έμοιαζαν καταπληρητικά.

—Μάνα μου! φώναξε ή Γαβριέλλα.

—Κόρη μου! τραύισε συγχωνημένη ή μητέρα της. Και ρίχτηκαν ή μία στην άγκυλιά της άλλης.

Έποφελούμενος της συγχωνήσεως που είχε κινείσει τους παρισταμένους ο Δέσπος Μαινότης, βγήκε σνά-σνά έξω. Έπειτα από λίγη ώρα τόν βρήκαν κρημασμένο σ' ένα δένδρο, εκεί κοντά, με τού ζωνάρι του!..

Τοές μήνες άργότερα, όλοι οι κάτοικοι της Λαγκόστας είχαν κατεβή στην άχορηγιά και με δάκρυα στα μάτια τους άποχωρετούσαν την κωρά Εδμήνια και τη Γαβριέλλα, που με τού καίει τους — τού καίει τού Δέσπου Μαινότη που είχε έπακουασθή και που ήταν δικό τους παιά — έφεραν για τόν Πειραιά...

(Από τού Ιταλικό).

ΣΤΗ ΦΩΤΙΑ ΚΑΙ ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

ΗΡΘ'ΙΣΜΟΙ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Γυναίκες που κελμεούν, που άνδραγαθεούν, που θριαμβεύουν. Η περιπετειώδης ζωή της Μαρίας Θηρεσίας. Μέσα στη φωτιά και στις σφαίρες. Ένας θηλυκός... λοχίας! Τό ήρωικό του κατώρθωμα. Πώς άπεκαλύφθη τού φύλο του, κλπ.

Υπερβαίνουν τις σαράντα ή Γαλλίδες έκεινες στις δύο όποιες άπενημήθη κατά διαφόρους καιρούς τού παράσημο της Λεγεώνας της Τιμής για τά ήρωικά τους κατορθώματα.

Μεταξύ αυτών ξεχωρίζει ή Μαρία Θηρεσία, ή οποία ήτο άδελφή του Έλέους. Έτραυματίσθη για πρώτη φορά από σφαίρα τηλεβόλου στα 1834, κατά τόν Κοριμαζό πόλεμο, ένω έπικροίετο τους τραυματίας.

Έπειτα ταγματίσθηκε σοβαρά στη Μαγιέντ, μετά ένα χρόνο. Όταν έγινε καλιά άκολούθησε πάλι τά Μαγιέντ στρατευματία. Η έλαβε μέρος στο Γαλλογερμανικό πόλεμο, όπου έλαβε άρκετές πληγές διά ξιφούς!...

Τόν καιρό που βρισκόταν στο Τονζίν κ' ένοσθιλε τους τραυματίας τού βλαπθρο, έπεσε κοντά της μία σφαίρα τηλεβόλου, ή οποία, άν έσκαζε, θα σκότωνε πολλούς. Η Μαρία Θηρεσία όμως, χωρίς να χάση καθόλου την ψυχραιμία της, άρπαξε τη σφαίρα και την μετέφερε σε άπόστασι όδόντα μέτρων περίπου! Έπειδή δε κατάλαβανε ότι πλησίαζε ή στιγμή της εκθήξεως, έπαλώθηκε κάτω πληνής. Όταν έσκασε σε λίγο ή σφαίρα, βρήκαν τη Θηρεσία έλαφρά τραυματισμένη είντωζ, και την μετέφεραν άμοιρωτη στο νοσοκομείο. Μετά τη θεάσειά της, ό στρατηγός την έκάλεσε ένοπιον τού παρατεταμένου στρατευματός και της άπένευσε τού παράσημο της Λεγεώνας της Τιμής, ένω οι όλοι έαποθαυμάζισαν ένοσηκωδώς. Η ήρωίδα, ή οποία είχε γρασίσει για να δεχθή τού τιμητικό μετάλλιο, σπρώχθηκε κατασπυγγωνημένη και είπε με συστολή τού στρατηγού :

—Επιτρέψατέ μου τώρα, στρατηγέ, να έπιστρέφομαι κοντά στους άσθενείς μου...

Και βρισκίθη στα πεδία τών μαζών.

Άρκετά δραματικά επίσης είνε και ή ιστορία που θα διηγηθήμε παρακάτω.

Όταν οι Γάλλοι πολεμούσαν στα 1808 εναντίον τών Άγγλων στην Περιογαλία, παρετήρηθη, έπειτα από κάποια μάχη, ότι ό διοικητής κάποιου Γαλλικού συντάγματος έλειπε. Τότε πετάχθηκε ένας λοχίας, τόν όποιο

έβλεπε στο σύνταγμα τόν ήξεραν με τού όνομα κ' όνομας λοχίας, και πρώτωνα να πάνε να τόν βρούν.

Έπειδή όμως κανένας άπ' τους συντρόφους του δεν έδειχνε διάθεσι να τόν άκολουθήση, ό νεαρός λοχίας διενηθήθηκε σύνταγματάρχη τού πεδίου της μάχης και κατόρθωσε ν' ανακαλύψη τού στραυματάρχη βαρετά πληγωμένο. Τη στιγμή όμως που έτοιμαζόταν να τόν σπρώξισι, έπιγε να περυνθί από κει έρωπιον δύο άξιωματικοί τού Άγγλικού στρατού. Ο λοχίας ένοφώθηκε και τόν μεν ένα εξ αυτών κινώντας, τόν δε άλλον ετραυματίσθη. Ο τραυματισθείς Άγγλος άξιωματικός ένοφώθηκε εναντίον του και τόν ελήθησε άρκετά σοβαρά. Ο εσφοικός λοχίας, παρ' όλοε τούς πόνοε της πληγής του, κατόρθωσε να πιάση τά άλοια τών δύο άξιωματικών και προσπαθούσε να άνεβάσισι σ' ένα άπ' αυτά τόν πληγωμένο συνταγματάρχη, χωρίς να τού κατορθώνη.

Έν τή μεταξύ κατέφθασαν εκεί κά άλλοι Γάλλοι στρατιώτα, οι όποιοι παρελάβαν τους δύο τραυματίας και τους μετέφεραν στο νοσοκομείο. Άλλά τη στιγμή που ό χειρουργός έκάλεσε τόν εσφοικό λοχία να γδύθη για να τού ζετείσση την πληγή που είχε στο στήθος, έκεινος έπρόβαλε έπιμονή άρνησι. Έπειδή εξακολουθούσε να άρνηθη, ό νοσοκομιο τού έβγαλαν διά της βίας την καταπονημένη στολή και άπεκαλύφθη ότι ό εσφοικός λοχίας ήταν... μία γυναίκα! Κατόπι δε τών σχετικών έρωτησεών, ανακαλύθηκε να όμοιογήση ότι όνομαζόταν Βιργίνια Γερεσίε και ότι είχε καταταχθή στο στρατό αντάλλαζασα την ταυτότητά της με τόν άδελφό της, ό όποιος ήταν άρρωστος και δεν θα μπορούσε να άνδέξη στις κακουχίες τού πολέμου. Η ήρωική αυτή γυναίκα πέθανε σχεδόν έκατό χρόνων σ' ένα γηροκομείο.

ΣΚΕΦΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Ο έρωσ μοιάζει με άσθνεια τού δέματος. Όσο περισσότερο ζύνετα κανείς, τόσο περισσότερη φαγούρα αισθάνετα.

Έπρεπε να μεταχειριζώμεθα τις γυναίκες όπως ό φίλαργμος τού θησαυρό του. Να μεθούμε βλέποντάς τις, αλλά να μην τις έγνίζουμε.

Οι μόνοι άνδρωποι για τους όποιους μπορεί να πη κανείς με βεβαώτητα ότι μία μέρα θα γίνωνν έχθροι, είνε οι έρωσάι.

